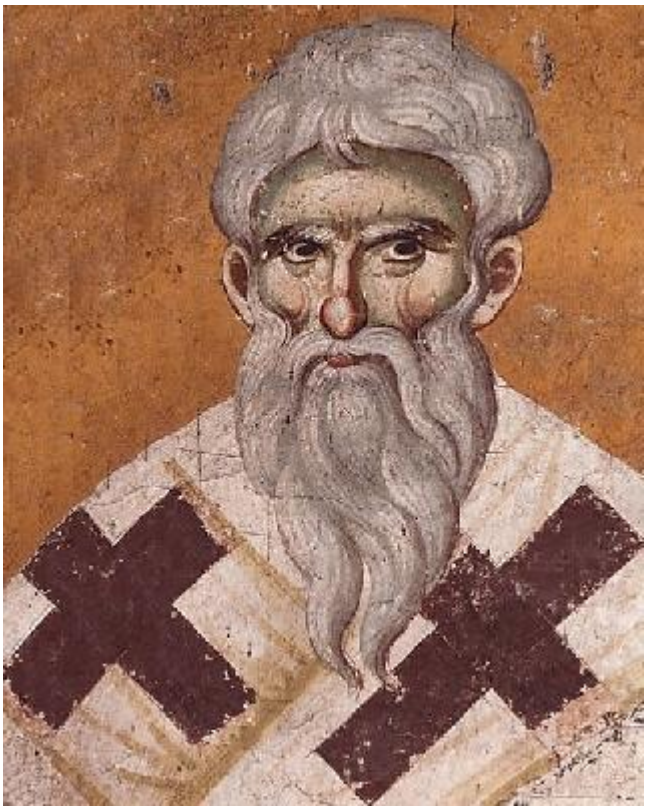
13.10.2014 г. / 20:51:14

Вяра

17.10 по еретическия, †04 октомври по православния календар - Св. свещеномъченик Йеротей Атински Свв. мъченици Гай, Фавст, Евсевий и Херимон. Св. преподобномъченик Петър, презвитер Капитолийски. Св. преподобни Амон. Св. преподобни Павел Препрости

В памет на свети свещеномъченик Иеротей, епископ Атински (Iв.)

Свети Иеротей бил един от членовете или съветниците на Ареопага. Той бил обърнат в християнството от свети апостол Павел и от него бил поставен за епископ на Атина. Той присъствал заедно с апостолите на погребението на нашата Пресвета Владичица Богородица и докато съпровождал до гроба пречистото тяло на Божията Майка, пеел божествени песнопения, така че всички, които чули и видели това, го признали за праведен и свят мъж. След като благочестиво поживял, както подобава на светия и угодил на Бога със своя живот и с благото управление на паството си, свети Иеротей умрял мъченически през I век след Христа.

Тропарь священномученика Иерофея

глас 4

Благости научився и трезвяся во всех,/ благою совестию священнолепно оболкся,/ почерпл еси от сосуда избраннаго неизреченная/ и, веру соблюд, равное течение совершил еси,/ священномучениче Иерофее,/ моли Христа Бога// спастися душам нашим.

Кондак священномученика Иерофея

глас 8

Священноначальника Афинскаго восхваляем тя,/ яко таиноучившеся тобою странным и неизреченным:/ явился бо еси Богоприятный песнословец. / Но моли, всеблаженне Иерофее,/ от всяких нам грехопадений избавитися, да зовем:/ радуйся, отче Богомудре.

Кондак священномученика Иерофея

глас 4

Якоже столп непоколебим, Иерофее,/ прещения врагов не устрашися,/ но прелести разрушил еси твердыню,/ яко камень честен валяяся, отче. / Тем Владыка тя, храбрствовавша, венчает/ живоначальною и Божественною десницею,// Егоже о всех нас умоли.

Величание священномученика Иерофея

Величаем тя, священномучениче Иерофее, и чтим святую память твою, ты бо молиши за нас Христа Бога нашего.

Житие на преподобния наш отец Амон († ок. 350 г.)

Свети Амон Нитрийски

Преподобният Амон бил роден в Египет. Въпреки че още в най-ранна възраст бил лишен от родителите си, той бил възпитаван в страх Божий и от младите си години придобил любов към четенето на Божествените книги. Когато достигнал пълнолетие, чичо му започнал да го принуждава да се ожени. Като предпочитал девството пред съпружеството, но заедно с това желаел и да изпълни волята на своя чичо, Амон започнал да размишлява, как би могъл да съвмести девствения живот с брачния. И ето - в деня на венчанието, когато го въвели заедно с невестата в брачните покои и всички си отишли, той затворил вратите и казал на девицата:

- Послушай ме, сестро, и се съгласи с това, което ще ти кажа: съпружеството, в което встъпихме, с нищо не е по-добро от девството. Затова добре ще направим, ако почиваме отделно един от друг, та като запазим девството си, да угодим на Бога.

След като казал това, той извадил книгата, която пазел под своята дреха до гърдите си. После започнал да чете на девицата, която не познавала Писанията, сякаш от името на Христос и апостолите, спасителните слова на Божественото учение. Към прочетеното той добавял според дадената му от Бога благодат и свои наставления, като я съветвал да има чист и ангелски живот. А тя се умилила и казала:

- Господарю мой! Аз съм съгласна с всичко, което ти говориш. И тъй като ти предпочиташ девствения живот, то и аз желая същото и съм съгласна да изпълнявам всичко, което ми заповядаш.

Тогава Амон казал:

- Искам да живеем отделно: ти - в един дом, а аз - в друг.

Но девицата, като не искала да се разделят така, отговорила:

- Не, господарю мой, ние ще живеем в един дом, но ще почиваме отделно.

Така започнали да живеят заедно в девство. Тяхното съпружество приличало на градина, която цъфтяла с лилиите на девството, ограждала се от целомъдрието и се прохлаждала от росата на Светия Дух. В такова съпружество живели те дълги години, като се подвизавали в пост, въздържание, в бдения, молитви и различни телесни трудове. Девицата се трудела и се занимавала с къщната работа, а свети Амон ежедневно изнурявал плътта си, като работел по цял ден в своята градина. Когато вечер се прибирал в дома си, той вкусвал по малко хляб заедно със своята съпруга, или по-добре да се каже - сестра. В полунощ те двамата ставали на молитва, а в ранно утро Амон отново излизал да работи и се трудел така до вечерта. Така тази двойка, която живеела през младите си години сякаш посред огън, не изгоряла: защото те преодолели

всякакви плътски желания в себе си.

Такъв съвместен живот водили осемнадесет години и достигнали съвършена чистота и святост. И ето - веднъж девицата казала на Амон:

- Господарю мой! Искам нещо да ти кажа и ако ме послушаш, от това ще разбера, че ти действително ме обичаш в Бога.

А той отговорил:

- Кажи, сестро! Ако това, което кажеш, е полезно, ще те послушам.

Тогава девицата казала:

- По-прилично за нас е, господарю мой, да живеем поотделно, понеже ти си човек свят, праведен и целомъдрен, а и аз, доколкото мога, следвам твоя живот. Нека и другите да получат полза от нас. Да започнем да живеем отделно! Не е добре, заради съвместния ти живот с мене, твоята толкова голяма добродетел да остане скрита за тези, които биха могли да се ползват от нея и да подражават на твоето целомъдрие.

Щом чул това, Амон прославил Бога, Който склонил сърцето на девицата към желанието да живеят отделно, за което отдавна копнеел. Той казал на девицата:

- Сестро моя! Ако това ти е угодно, тогава да престанем да живеем съвместно. Ти остани в тоя дом, а аз ще отида на друго място.

След като се помолили на Бога, те се разделили един с друг. Амон отишъл в Нитрийската планина и станал монах, а девствената му жена останала в дома си и скоро събрала при себе си множество девици, които направила невести Христови, а сама им станала игумения.

В Нитрийската планина преподобният Амон започнал да води отшелнически живот, трудел се и се подвизавал за Бога, на Когото служел денем и нощем с цялата топлота на духа си. В пустинята той прекарал двадесет и две години и достигнал съвършенство в монашеския живот. А Бог прославил Своя угодник, като му дал дар да изцелява всяка немощ и светият изцелявал различните болести на идващите при него хора.

Веднъж довели при него момче, което било ухапано от бясно куче. В припадъците на беснуване то хапело собственото си тяло. Родителите на детето паднали в нозете на свети Амон и горещо го умолявали да изцели техния син. Но светият им казал:

- Защо ме безпокоите, като ме молите за нещо, което превъзхожда моите сили? Във вашите ръце е и болестта, и изцелението на детето ви. Понеже вие откраднахте вола на вдовицата (светият я назовал по име) и после тайно го убихте и изядохте. Затова - върнете жив вол и вашият син ще оздравее.

Щом чули това, родителите на беснуващото момче се ужасили, тъй като светият знаел тяхната тайна, и като осъзнали престъплението си, с клетва обещали да върнат откраднатото. Тогава светият се помолил и изцелил момчето, а после ги отпуснал с мир. А те с радост се върнали в дома си и веднага дали на вдовицата друг вол вместо убития от тях.

Друг път дошли при преподобния двама души, за да получат благословение. Тъй като единият от тях имал камила, а другият - осел, светият ги помолил да му докарат вода за нуждите на тези, които идвали при него. Те взели един голям съд и слезли от планината към водата. Когато напълнили съда с вода, единият от тях, чиято била камилата, казал:

- Съдът е много голям, а планината е висока и затова не искам с такава тежест да уморя камилата си.

И като оставил другаря си, той си тръгнал по пътя, без да се върне при светията. А останалият натоварил водата върху осела си и с голям труд едва я изкачил на планината при преподобния. Когато го видял, светият казал:

- Чедо! Да те благослови Бог за твоя труд! А знай, че твоят приятел, който се отказа да докара вода за нашите нужди, сега се намира в беда, понеже се лиши от своята камила.

Тогава този човек тръгнал по следите на приятеля си и го намерил да плаче, защото камилата му била изядена от вълци.

За този преподобен споменава свети Атанасий Александрийски в житието на преподобния Антоний, където той пише за него следното:

Веднъж преподобният вървял заедно с ученика на свети Антоний - Теодор. Когато се наложило да минат през една голяма река, наричана Ликос, за което било нужно да се съблекат, свети Амон помолил Теодор да се отдалечи немного от него, за да не видят телесната голота един на друг. Когато се разделили, Амон започнал да размишлява, как да премине реката, без да свали дрехата си, защото той бил дотолкова целомъдрен и скромен, че се срамувал дори от собствената си голота и през целия си живот не бил разголвал тялото си.

Докато размислял, ангел Господен го взел и за един миг го пренесъл през реката и го оставил на другия бряг. А Теодор с голям труд едва преплувал реката. Щом видял свети Амон да стои на другия бряг, Теодор много се учудил, че той е можал толкова скоро да премине през бързата река. А когато забелязал, че дрехата му е съвсем суха, бил поразен и като паднал в нозете на светията, започнал да го умолява да му каже, как е преминал през буйната река. Принуден от молбата на другаря си, Амон му открил, че е бил пренесен от ангел. При това му забранил да говори за това на другите, докато той

- Амон - не остави този свят. Когато стигнали при свети Антоний, преподобният чул от него следните думи:

- Бог ми откри деня на твоята смърт. Затова те извиках, за да се насладя на беседата с тебе, докато не си отишъл още при Бога. Да се помолим един за друг!

След като прекарали продължително време, беседвайки един с друг, и получили утешение от Светия Дух, преподобният Амон взел благословение от свети Антоний и си тръгнал.

И ето - след немного дни Антоний Велики, докато стоял на един хълм, издигнал очите си към небето и видял душата на Амон, която, изпълнена с радост, била възнасяна от ангели на небето. Щом видял това, го обхванала голяма радост. Тогава учениците му го попитали:

- Отче, каква е причината за твоята радост?

Той отговорил:

- Днес се престави авва Амон и виждам светата му душа да се възнася от ангели на небето.

Учениците запомнили деня, в който свети Антоний им известил за преставянето на Амон. След няколко дни пристигнали братя от Нитрия и съобщили, че свети Амон се е преставил в Господа. Когато пресметнали дните, учениците се убедили, че преподобният е починал в същия този ден, когато свети Антоний видял душата му да възхожда на небето, обкръжена от ангели, и прославили Бога.

Житие на преподобния наш отец Павел Препрости (IV в.)

Свети Павел Препрости

Този Павел бил земеделец в едно село. Той бил неук човек, а по душа бил прост и незлобив. Павел встъпил в брак с една жена, която била красива по лице, но с развратена душа и с лошо поведение. Дълго време тя тайно от мъжа си водела прелюбодеен живот. Веднъж, когато се върнал от работа в дома си, Павел заварил жена си с друг мъж. Тогава той само се усмихнал и казал на прелюбодееца:

- Добре, добре! Аз съвсем не обръщам внимание на това. Призовавам като Свидетел Иисуса Христа, че не желая повече да живея с нея. Ето - ти я обладаваш, затова храни и децата. А аз ще си тръгна и ще стана монах.

И начаса Павел оставил всичко и излязъл от дома си. При това, той на никого нищо не казал и никак не укорил порочната си жена, но мълчешком тръгнал към пустинята. Там той дошъл при преподобния Антоний Велики и почукал на

вратата на неговата килия. Свети Антоний го попитал:

- Какво искаш?

Павел отговорил:

- Искам да стана монах.

А светият, като видял, че той е вече стар, му казал:

- Ти, старче, си на около 60 години. Не можеш да станеш монах. Върни се отново в селото си и се труди в своята си работа, като благодариш на Бога. А да понесеш пустинническия труд и изкушения, ти не ще можеш.

Но Павел отговорил:

- Отче! Аз съм готов да изпълнявам всичко, което ми заповядаш!

Но свети Антоний, без да го слуша, му казал:

- Аз ти казах, че си стар и че вече не можеш да станеш монах. Върви си оттук. А ако искаш да бъдеш монах, иди в манастир, където живеят много братя, които ще могат да носят и твоите немощи. А аз живея тук сам и по пет дена нищо не вкусвам. Поради това ти не можеш да живееш с мене.

След като казал това, Антоний затворил вратата и три дена не излязъл от килията си. Но старецът през цялото това време останал пред вратата на килията, без да се помръдне. На четвъртия ден свети Антоний отворил вратата и отново видял Павел. За да го накара да си тръгне, той му казал:

- Върви си оттук, старче. Защо ми дотягаш? Аз ти казах вече, че не можеш да останеш тук.

- Ще умра тук, но няма да си отида! - отговорил старецът.

Светият, като видял, че старецът няма нито хляб, нито вода, и че той вече четвърти ден нищо не е ял, си помислил: “Тоя старец, който не е свикнал да пости толкова дълго, може да умре от глад и тогава тоя грях ще тежи на моята душа.” Затова той се съгласил да го остави при себе си и му казал:

- Ти ще можеш да се спасиш, ако бъдеш послушен и изпълниш това, което ти наредя.

Павел отговорил:

- Отче, аз съм готов да изпълня всичко, което ми наредиш.

А свети Антоний, като желаел да го изпита, му казал:

- Стой и се моли на това място дотогава, докато не дойда и не ти донеса това, над което трябва да се трудиш.

После той го оставил и влязъл в пещерата.

Той не излязъл цяла седмица, но тайно наблюдавал Павел през прозореца и през цялото време, щом погледнел към него, го виждал да стои неподвижно денем и нощем все на същото място.

Накрая свети Антоний излязъл от килията си и донесъл на стареца палмови клонки. Той ги намокрил във вода и му казал:

- Плети така, както аз плета.

Павел започнал да плете въже от клонките и до деветия час с голям труд изплел петнадесет лакти. Но свети Антоний огледал работата му и казал:

- Не е добро плетивото ти. Разплети го и започни наново.

А било вече седми ден, откакто Павел не бил ял нищо. Всичко това Антоний правел, за да го накара да си тръгне, понеже мислел, че изпитанията ще го прогонят. Но Павел

продължавал с големи усилия да разплита въжето и после пак започвал да плете. Колкото и да бил гладен, той никак не се огорчил и не възроптал. Тогава свети Антоний се съжалил над него и когато слънцето започнало да залязва, той му казал:

- Старче, не искаш ли да вкусиш малко хляб?

- Както ти искаш, отче - отговорил Павел.

Свети Антоний се умилил от тия думи на Павел, който макар и да страдал от глада, не бързал да го утоли с хляб, а се предавал напълно на неговата воля.

Те вкусили малко хляб и вода и след като станали от трапезата, благодарили на Господа.

Свети Антоний подлагал Павел на изпитания и в молитвите, като по цели нощи пеел псалми и правел поклони, без да легне да поспи. Но и в това Павел се оказал търпелив и бодър.

Веднъж, когато вкусвали храна, преподобният наредил на Павел да хапне повече храна от него, понеже го жалел като такъв, който не е привикнал още към строгия пост.

Но Павел отговорил:

- Ако ти, отче, приемеш повече храна, тогава и аз ще ям повече.

- На мен ми е достатъчно - казал Антоний, - защото аз съм монах.

А Павел отговорил:

- И за мен е достатъчно, защото аз искам да стана монах.

И Павел винаги изпълнявал всичко, каквото и да му заповядвал Антоний.

Веднъж свети Антоний му заповядал да му зашие дрехата. Когато Павел я зашил, му казал:

- Лошо си я зашил. Разпори я и я заший наново.

След като дрехата била зашита отново, Антоний пак му наредил да я разпори и отново да я зашие.

Всичко това преподобният правел, за да изпита търпението и послушанието на Павел. А Павел, от своя страна, никога не роптаел, но с усърдие и старание изпълнявал всички заповеди на Антоний.

Накрая свети Антоний се убедил, че Павел е годен да води пустиннически живот, и му казал:

- Ето, ти вече направи себе си монах в името на Господа Иисуса!

След това Антоний му наредил да живее в уединение и му направил килия на разстояние четири хвърлея на камък от своята. И така блаженият Павел заживял близо до свети Антоний, трудейки се ден и нощ в монашеските подвизи. За това той получил от Бога власт над нечистите духове, за да ги прогонва и да изцелява различни недъзи.

Веднъж довели при свети Антоний един младеж, обладан от нечист дух - един от князете на тъмнината, твърде зъл и силен - който хулел Бога.

Но светият казал:

- Това не е за мен, защото не съм получил от Бога власт над най-силните бесове, но Павел Препрости има този дар.

Той взел младежа със себе си и отишъл при Павел, на когото казал:

- Авва Павел! Изгони нечистия дух от тоя младеж, та да се

върне той здрав в дома си, и да възхвали Бога.

Но Павел му отговорил:

- А ти, отче, защо не го изгони?

Антоний казал:

- Аз имам една неотложна работа и затова го доведох при тебе.

И като оставил бесноватия младеж и Павел, си отишъл. А Павел, след като се помолил на Бога, казал на беса:

- Дяволе! Авва Антоний ти заповядва да излезеш от тоя човек!

Но дяволът, противейки се, отговорил:

- Няма да изляза, всезлобни и лъжливи старче!

Тогава Павел взел кожата, в която се обличал, и започнал да го бие с нея, като говорел:

- Излез! Така ти заповядва свети Антоний!

Но дяволът не искал да го послуша. Тогава свети Павел казал:

- Или излез, или аз ще се помоля на Христа и ще ти стане зле.

Но бесът, хулейки Христа, отговарял:

- Няма да изляза!

Тогава Павел се разгневил срещу беса и в средата на деня, когато в Египет слънцето изгаря като огнена пещ, се качил върху един камък и застанал на него, подобно на неподвижен стълб, като се молел се на Христа:

- Господи Иисусе Христе, Който беше разпнат при Понтия Пилата! Ти знаеш, че няма да сляза от тоя камък, дори и да трябва да умра върху него, и че няма да вкуся нито хляб, нито вода дотогава, докато Ти не ме чуеш и не изгониш беса от тоя младеж!

Докато той още се молел така, бесът започнал да крещи:

- Излизам, излизам и не зная къде да отида.

И като излязъл от младежа, бесът се превърнал в огромна змия, дълга 70 лакти, която отишла в Червено море. Така свети Павел победил дявола със своята простота и смирение. Защото човеците изгонват по-слабите бесове чрез силата на вярата, а началстващите бесовски князе биват побеждавани от човеците чрез силата на смирението, каквото имал и свети Павел.

Блаженият Павел притежавал и дара на прозорливостта. Веднъж, като пристигнал в един манастир, той застанал до църквата и започнал да наблюдава кой с каква мисъл влиза в нея. Било време за вечерня и всички влизали с радостни лица и просветлени души, и всеки от тях бил следван от своя радостен ангел пазител. Само един брат влязъл в църквата с мрачно лице и озлобена душа. Той бил обкръжен от бесове, всеки от които го дърпал към себе си. А неговият ангел пазител, скръбен и плачещ, го следвал отдалече. Когато видял това, светият се опечалил и твърде се натъжил заради погиващия брат. Поради голямата си скръб свети Павел дори не влязъл в църквата, а плачейки, останал навън. Когато свършила църковната служба, всички братя започнали да излизат. Те били също такива, каквито и когато влизали, и Божествената светлина ги озарявала. Павел видял и този брат, който на влизане бил мрачен. Но неговото лице сега светело като лице на ангел и благодатта на Светия Дух го озарявала, а неговият ангел пазител радостно го държал за ръката. Бесът

пък, ридаещ, вървял отдалеч и не дръзвал поне малко да се приближи до него.

Щом видял тази толкова бърза промяна, която станала с брата, блаженият се възрадвал и като го спрял, открил на окръжаващите го това, което видял. А след това попитал брата за причината на неговата толкова внезапна промяна.

Този, като се видял изобличен от Божието откровение, в присъствието на цялото братство разказал всичко за себе си:

- Аз - казал той, - съм много грешен. Много години, та чак до този ден, преживях в беззаконие. А когато днес влязох в църквата, чух, че четат книгата на пророк Исаия, или по-добре да кажа - чух Самия Бог, Който казва чрез пророка Си: “Умийте се, очистете се; махнете от очите Ми злите си деяния; престанете да правите зло; научете се да правите добро... Да бъдат греховете ви и като багрено, - като сняг ще избеля.” Щом чух това, аз се умилих душевно, отвориха се духовните ми очи и като познах своето злодейство и нечестие, със съкрушение казах в душата си на Бога: “Ти, Господи, дойде в света, за да спасиш грешниците, както и сега чрез Твоя пророк ми откри това. И сега извърши това с мене, грешния! Защото аз давам обет отсега, с Твоята помощ, не само на никого да не правя зло, но и да оставя всяко беззаконие и да служа на Тебе, Владико, с чиста съвест. Приеми мен, който се кая и не отхвърляй този, който пада пред Тебе и Ти се моли!” С такива обещания - продължил той, - излязох от църквата и реших в сърцето си да не греша повече пред Бога.

Щом изслушали разказа му, всички със силен глас прославили Бога, Който приема всеки, обръщащ се към Него с покаяние.

Така прозорлив бил свети Павел, защото заради своята простота и незлобие той бил преизпълнен с Божията благодат.

Та и кой е по-приятен на Бога от незлобивият? “Незлобивите - говори Господ чрез устата на Псалмопевеца - и правите по сърце се прилепиха към Мене.”

Преподобният преживял в тази своя свята простота много години, извършил и много чудеса и се прибрал при Господа. Този, който на земята бил прост и неук, сега станал премъдър на небесата - по-мъдър от всичките мъдреци на този свят - и с мъдрите херувими съзерцава Христа, Божията Сила и Премъдрост. Защото истинската мъдрост е тази - да се боиш от Бога и в чистотата на душата и незлобието на сърцето да Му служиш и благоугаждаш.

По молитвите, Господи, на Твоя угодник Павел Препрости умъдри и нас в изпълнението на Твоите заповеди. Дай ни да имаме началото на премъдростта - Твоя страх, та и ние, като имаме благоговение към Тебе, да се отвърнем от греха и да можем да вършим пред Тебе добро и да получим Твоята милост во веки! Амин.

Тропарь преподобному Павлу Препростому

глас 8

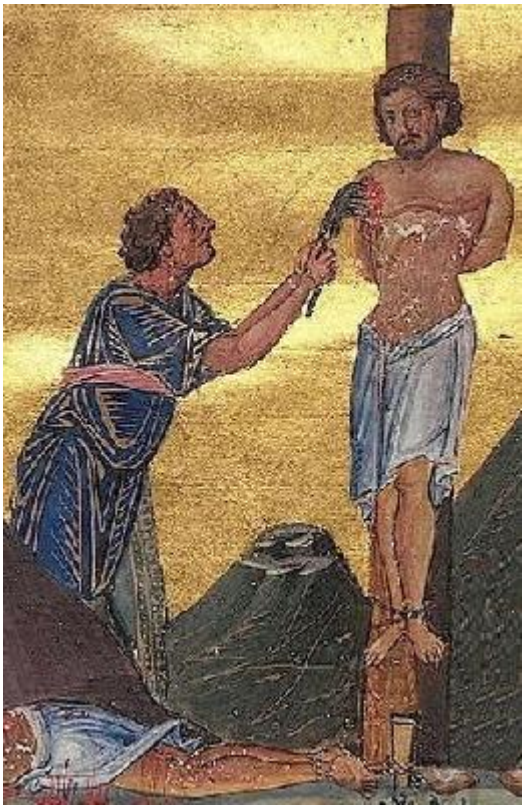
В тебе́, о́тче, изве́стно спасе́ся, е́же по о́бразу:/ прии́м бо Крест, после́довал еси́ Христу́,/ и де́я учи́л еси́ презира́ти у́бо плоть, прехо́дит бо,/ прилежа́ти же о души́, ве́щи безсме́ртней. // Те́мже и со А́нгелы сра́дуется, преподо́бне Па́вле, дух твой.

(Перевод: В тебе, отец, точно сохранилось то, что в нас по Божию образу: взяв свой крест, ты последовал за Христом, и делом учил пренебрегать плотью, как тленной и смертной, заботиться же о душе, творении бессмертном. Потому и радуется с Ангелами, преподобный Павел, дух твой.)

Молитва преподобному Павлу Препростому

О, свяще́нная главо́, преподо́бне о́тче, преблаже́нне а́вво Па́вле! Не забу́ди убо́гих твои́х до конца́, но помина́й нас всегда́ во святы́х и благоприя́тных моли́твах к Бо́гу: помяни́ ста́до твое́, е́же сам упа́сл еси́, и не забу́ди посеща́ти чад твои́х моли́ за ны, о́тче свяще́нный, за де́ти твоя́ духо́вныя, я́ко име́яй дерзнове́ние к Небе́сному Царю́: не премолчи́ за ны ко Го́споду, и не пре́зри нас, ве́рою и любо́вию чту́щих тя: помина́й нас недосто́йных у Престо́ла Вседержи́телева, и не преста́й моля́ся о нас ко Христу́ Бо́гу, и́бо дана́ тебе́ бысть благода́ть за ны моли́тися. Не мним бо тя су́ща ме́ртва: а́ще бо те́лом и преста́вился еси́ от нас, но и по сме́рти жив сый пребыва́еши, не отступа́й от нас ду́хом, сохраня́я нас от стрел вра́жиих и вся́кия пре́лести бесо́вския и ко́зней диа́вольских, па́стырю наш до́брый. А́ще бо и моще́й твои́х ра́ка пред очи́ма на́шима ви́дима есть всегда́, но свята́я твоя́ душа́ со а́нгельскими во́инствы, со безпло́тными ли́ки, с Небе́сными си́лами, у Престо́ла Вседержи́телева предстоя́щи, досто́йно весели́тся, ве́дуще у́бо тя вои́стину и по сме́рти жи́ва су́ща, тебе́ припа́даем и тебе́ мо́лимся: моли́ся о нас Всеси́льному Бо́гу, о по́льзе душ на́ших, и испроси́ нам вре́мя на покая́ние, да невозбра́нно пре́йдем от земли́ на Не́бо, от мыта́рств же го́рьких, бесо́в возду́шных князе́й и от ве́чныя му́ки да изба́вимся, и Небе́снаго Ца́рствия насле́дницы да бу́дем со все́ми пра́ведными, от ве́ка угоди́вшими Го́споду на́шему Иису́су Христу́: Ему́ же подоба́ет вся́кая сла́ва, честь и поклоне́ние, со Безнача́льным Его́ Отце́м, и с Пресвяты́м и Благи́м и Животворя́щим Его́ Ду́хом, ны́не и при́сно, и во ве́ки веко́в. Ами́нь.

В памет на светите мъченици Гай, Фавст, Евсевий и Херимон (III в.)

Тези светии били ученици на свети Дионисий Александрийски. Свети Гай и свети Фавст пострадали, и приели мъченическа смърт заедно със своя учител. А Евсевий и Херимон, след изгнанието на свети Дионисий, с Божията помощ посещавали затворените в тъмници, погребвали телата на мъчениците и доживели до възцаряването на император Деций.

Заради изповядването на Христовата вяра те претърпели жестоки мъчения, но останали непоколебими. Те научили множество езичници на Христовата вяра и ги кръстили в името на Отца и Сина, и Светия Дух. Едни - тайно, а други - явно. Заради това били заловени, посечени с меч и така предали на Господа блажените си души*.

* По свидетелството на самия св. Дионисий, Фавст, Евсевий и Херимон са били дякони. Дякон Евсевий бил по-късно дякон на Лаодикийската църква в Сирия, а Фавст - многопочитан старец, негов съвременник, загинал мъченически като бил обезглавен. Това станало през втората половина на III век. Бел.ред.

В памет на светия мъченик Давикт и дъщеря му Калистения (IV в.)

Давикт бил управител на град Ефес, по времето на

император Максимиан. За това, че отказал да даде своята дъщеря за жена на нечестивия император-езичник, Давикт бил лишен от своята чест и богатство, заточен в Мелитина и там посечен с меч. А Калистения най-напред се укривала в Никомидия, после избягала в Тракия и се поселила у една жена. Там тя със своята молитва изцелила болните очи на нейната дъщеря. След смъртта на Максимиан Калистения се върнала в родината си и отишла при съпругата на цар Ликиний - Констанция, която била сестра на свети Константин Равноапостолни и изповядвала християнската вяра. Тя разказала всичко за себе си на царицата. Царицата я приела много благосклонно и и помогнала да си възвърне имуществото, което Максимиан бил отнел от баща ѝ. Когато получила богатството си, Калистения го раздала цялото на бедните. Тялото на своя баща тя пренесла от мястото на неговото заточение в Асия и построила църква в негова памет. А самата тя, след като богоугодно прекарала останалото време от своя живот, мирно починала в Господа.

В памет на преподобномъченик Петър, презвитер Капитолийски (III-IV в.)

Свети Петър се родил и израснал в град Капитолия. Той имал жена и три деца. Отличавал се с мъдростта си и мнозина обърнал в пътя на истината. По-късно той приел монашество и против волята си бил ръкоположен за презвитер от епископа на Бостра. Бидейки християнски учител, той бил заловен от агаряните и отведен в Дамаск, за да бъде измъчван. Там му отрязали езика, но по чудесен начин той след това започнал да говори още по-ясно. След това отрязали дясната му ръка и

десния крак, изболи му очите, приковали го на кръст и накрая отсекли главата му, а тялото изгорили.

buditeli.info © 2017